גלגילון · פירש בערוך* דבר הגלל עמו: **למעוטי** הרוג · דמתוסר דם והא דאמר שולא כפ' ב"ג (מיר מ"א) לא רקב למה אלא לבא מן הבאר מן הנידון ומן העלמה מ"ב מקמע דאין רקב מקמע אח"כ בא מקבאתן יחד אבל רקב מדם לא כעי מ"מ אם חסר מדמו בשעה שנקבר אין לו דין רקב: **מלא** תרוד ושוד · פ"ה כגון שנקבר בכסותו ואין ערלה לרשב"ם דבתחלה מדמו ל"ע דדבר אחר נעשה ל גנגילון וערלה לרשב"ם דהכא מיירי בנקבר ערום וזרכן היה לעשות סמן בסוד ומיד שנתרקב היה התרוד ממנו מקמע ואח"כ נפל מן הסוד והתערבה עם הרקב שבבר היה מקמע ומהך לא עביד לריסתא דקמ"ל משום דא"ל שלא יהא תרוד מרקב קודם שנתערב ל מפר: **כדי** לפרסמה שפטורה · הא דתנן בפ' בתמה המקשה (חולין קפ פו·) מכבית שהפילה שלא יפליכנה לכלבים הרם ת"ל פרסום ההכל יודעים שם ולד בשלא: **משום** בטול ברוב עמו בה · ות"ל דבכסותו פרק הלוקח בהמה (מ·) נבי בבלה בטלה בשחוטה וקמלה אין מקמלה בתנגע אבל מקמלה בתנגע דמקמלה כמקן דאינה דמיא ופריך מתברת דם דאינה מקמלה לא בתנגע ולא בתנגע משום בטול ברוב אלמא דכמקן דליתיה דמיא ומבני משום דה"ל מקמלה מרוחה ופריך סגיאה לבר פדא דדרים עד לבר אלא "לבר" דדרים עד לכלב קטיה ואמאי לא מקשה מהך דספיר דאינו ממנה בהאל משום בטול ברוב אלמא כמקן דליתיה דמי והשתא לא מני לעטיי משום דהי מקמלה מרוחה דאינה מקמלה מרוח מקמלה ת"ל משום דאיכא למדמי דמקמלה משום בילבול תורה כדר"ל ולא משום בטול ברוב לי נמי כיון דמקמלה דספיר מקמלה מה שלם תנ"ג דמקמלה כמקן דליתיה דמי אין להתיבו שלם

כיון שנתבטל ברוב עמו:

מת שנתבלבלה טרפו מגלן דטהורי

וקשה מאי פריך ליה ר' יוחנן האמר בסמוך דר' יוחנן בר"ל ות"ל ר"ל מתא מפי דקא כרבנן דקתני במסכת אהלות וחכמים מטהרים ות"ל דר"י ור"ל אליבא דרבנן פליגי דר"ל סבר לרבנן דמטהרי ברובא ה"ל דמטהרי אפילו בשלם בשאין שלמו קיימת ונתבלבל טרפו אבל שלמו קיימת טמאה מדרבי יוחנן דאמרי כרבנן דלא כר"ת אפי' אין שלמו קיימת טמאת דהא מטמאת ר"ת ברובא של אפר ות"ל "לבר" יוחנן מגלן הא דרבנן מטהרו משום בלבול תורה דלמא טעמא דרבנן דבשנתרף אין עוד שם מת עליו אפילו טוב שלם ושלמו קיימת אבל שפיר שם מת עליו וטמא לא לא משום דבטל ברוב ומילתא דרבי יוחנן לא אתיא כרבנן אלא כר"ת דמטמא מת שרוף וחסר ושלמו קיימת עקב לטהר פחתים קטנים ל"ל קסבר ר' יוחנן "דרבנן לא מטהרי אלא ברובא דחסר אבל אם הטפר שלם אפי' אין שלמו קיימת טמא והשתא אמי שפיר שלא לחלק בין שפיר ושלא לטמא שנשרף ואין שלמו קיימת דשניהם שוין לר"ל ולר' יוחנן ובירושלמי איכא שפיר "שנתבלבל טרפו מהו ר' יוחנן אמר טמא ר"ל אמר טהור אמיביה ר"ל לר' יוחנן מרבי יוחנן מגדלאה ומקמי דבר תורה לפיכך שלמו קיימת טהורה מפני מה אמרו טמא מפני כבודו פירוש מפני כבודו של מת הוא דלא בטל וזהו כפירוש ראשון דאם שלמו קיימת טהור דבר תורה ומונח על הגמרא שלמו דמוקי לה כר"ת מילתא דרבי יוחנן והתם מוקי לה כרבנן: שנקרף

לשמעיהו דלא בעינן טמא ר"ש לשמעה דאסר טמא דבר אחר. תיובא ר"א שהתבטל ברוב פיר בלא הוצאת סמל לבית חצון: וכי מאחר דלא מסמאת כי' ותיטמא כי הכי מ"ע: מאי היא. דאמר מחלתו ר"ש נעשה לו גנגילון: שאין לו רקב. שאין רקב שלו מטמא: ערום בארון של שיש או ע"ג רצפה של אבנים. דהשתא אין תערוכת בקרקעותיה נקבר בכסותו. דאיכא רקבוטים או אפילו ערום בארון של עץ רקבוטים: או ע"ג רצפה של לבנים. שנפרץ נמתה: שאין לו רקב. מפני דבר אחר המעורב בו: לאפוקי הרוג דלא. לפי שאינו דמו וחסר וקיימת לן בפ' מיר (דף מא.) מת שחסר אין לו רקב: שנתפזר בתוך הבית [הבית] טמא. משום אהל: דאין מאהיל ומחזיר ומאהיל. גנ שכנגד זה מאהיל על מלי שיעור ושכנגד זה מאהיל על מלי שיעור ושני אהלות הן ואין מצטרפין: מלא תרוד ועוד. יותר ממלא תרוד עפר בית הקברות. ל"א· רקב ממש של מת אלא כגון שנקבר בכסותו או נקרקע בלא ארון של שיש ויש כאן מלא תרוד ועוד מאותו עפר דהוו מעורבין רקב ועפר: בטל ברוב. שדם הלידה נתרבה על מיעוט הולד ומבטלו: אמרו דבר אחד. ולקמן מוקמינן דר"ת בן יעקב משום בטול ברוב: בהמה גסה. שלא היה לה ולד מעולם: תקבר. הסרכה שהוא מיעוי של בכור: ופטורה מן הבכורה. שאם תלד עוד אין ולדה לכהן: אינה מטמאה. אותה סרכה: ומאחר דאינה מטמאה. אלמא לא מיישינן לולד אמאי תקבר: ומשני כדי לפרסמה. שנפטורה מן הבכורה שידעו הכל שזה פטר רחם: ופרכינן מדפטורה מן הבכורה אלמא ולד מעליא היא אמאי אינה מטמאה: בטול ברוב. מיעוי הגפל בטל: ומודה ר"ש. נמתני' בשלא תנ"ג שהבית טהור אמו טמאה לידה: כעין שהזריעה. כלומר דגימות סרע: שטרפוהו. כמו (חולין קד.) בילים טרופות בקערה. שמתקוהו ונלבלוהו: במימיו. שהימוהו בהן. ל"ג נמי' לידה והעיקר שיולא עמו: שנתבלבלה. נמתק טוב כמו שרוף שנתפזר ואין שלמו קיימת: ושלדו קיימת. גופו קיים שלא נתפזר האפר ועדיין נראה כשלם: פתחים גדולים. של ארבעה טפחים: ומהרו

פרידה. גרגיר: סופו. של רקב כתחלתו: מה תחלתו. כשנקבר אם יש דבר הראוי לירקב ונעשה רקבון(ב) של מת: גגנילון. בטול. שאותו הכי מ"ע: מאי היא. דאמר מחלתו ר"ש נעשה לו גגנילון: שאין לו רקב. שאין רקב שלו מטמא: ערום בארון של שיש או ע"ג רצפה של אבנים. דהשתא אין תערוכת בקרקעותיה נקבר בכסותו. דאיכא רקבוטים או אפילו ערום בארון של עץ רקבוטים: או ע"ג רצפה של לבנים. שנפרץ נמתה: שאין לו רקב. מפני דבר אחר המעורב בו: לאפוקי הרוג דלא. לפי שאינו דמו וחסר וקיימת לן בפ' מיר (דף מא.) מת שחסר אין לו רקב: שנתפזר בתוך הבית [הבית] טמא. משום אהל: דאין מאהיל ומחזיר ומאהיל. גנ שכנגד זה מאהיל על מלי שיעור ושכנגד זה מאהיל על מלי שיעור ושני אהלות הן ואין מצטרפין: מלא תרוד ועוד. יותר ממלא תרוד עפר בית הקברות. ל"ל· רקב ממש של מת אלא כגון שנקבר בכסותו או נקרקע בלא ארון של שיש ויש כאן מלא תרוד ועוד מאותו עפר דהוו מעורבין רקב ועפר: בטל ברוב. שדם הלידה נתרבה על מיעוי הולד ומבטלו: אמרו דבר אחד. ולקמן מוקמינן דר"ת בן יעקב משום בטול ברוב: בהמה גסה. שלא היה לה ולד מעולם: תקבר. הסרכה שהוא מיעוי של בכור: ופטורה מן הבכורה. שאם תלד עוד אין ולדה לכהן: אינה מטמאה. אותה סרכה: ומאחר דאינה מטמאה. אלמא לא מיישינן לולד אמאי תקבר: ומשני כדי לפרסמה. שנפטורה מן הבכורה שידעו הכל שזה פטר רחם: ופרכינן מדפטורה מן הבכורה אלמא ולד מעליא היא אמאי אינה מטמאה: בטול ברוב. מיעוי הגפל בטל: ומודה ר"ש. נמתני' בשלא תנ"ג שהבית טהור אמו טמאה לידה: כעין שהזריעה. כלומר דגימות סרע: שטרפוהו. כמו (חולין קד.) בילים טרופות בקערה. שמתקוהו ונלבלוהו: במימיו. שהימוהו בהן. ל"ג נמי' לידה והעיקר שיולא עמו: שנתבלבלה. נמתק טוב כמו שרוף שנתפזר ואין שלמו קיימת: ושלדו קיימת. גופו קיים שלא נתפזר האפר ועדיין נראה כשלם: פתחים גדולים. של ארבעה טפחים: ומהרו

פרידה ארח (ה) עפר *(ונפיל) ליה שיעורא אלא אמר רבה הייגו טעמא דרבי שמעון סופו כתחלתו מה תחלתו נעשה לו דבר אחר גגנילון אף סופו נעשה לו דבר אחר גגנילון מאי היא דתניא איזהו *מת שיש לו רקב ואיזהו מת שאין לו רקב "נקבר ערום בארון של שיש או ע"ג רצפה של אבנים זהו מת שיש לו רקב ואיזהו מת שאין לו רקב נקבר בכסותו או בארון של עץ או ע"ג רצפה של לבנים זהו מת שאין לו רקב ולא אמרו רקב אלא למת בלבד למעוטי הרוג דלא גופא מלא תרוד רקב שנפל לתוכו עפר כל שהוא טמא ור' שמעון מטהר *מלא תרוד רקב שנתפזר בבית הבית טמא ורבי שמעון מטהר וצריכא דאי אשמעינן קמייתא בההיא קאמרי רבנן משום דמכניף אבל נתפזר אימא מודו לו לרבי שמעון דאין מאהיל ומחזיר ומאהיל ואי אשמעינן בהא בהא אמר רבי שמעון דאין מאהיל ומחזיר ומאהיל אבל בהא אימא מודה להו לרבנן צריכא *תניא אידך *מלא תרוד ועוד עפר בית הקברות טמא ורבי שמעון מטהר מאי טעמיהו דרבנן לפי שא"א למלא תרוד ועוד עפר בית הקברות שאין בו מלא תרוד רקב השתא דאמרת טעמא דרבי שמעון משום סופו כתחלתו גבי שליא מאי טעמא אמר רבי יוחנן משום בטול ברוב נגעו בה *ואודא רבי יוחנן לטעמיה דאמר רבי יוחנן רבי שמעון ור"א בן יעקב אמרו דבר אחד רבי שמעון הא דאמרן רבי אליעזר *דתניא *רבי אליעזר בן יעקב אומר "בהמה גסה ששפעה חדרת דם הרי זו תקבר ופטורה מן הבכורה *ותני רבי חייא עלה 'אינה מטמאה לא במגע ולא במשא ומאחר שאינה מטמאה לא במגע ולא במשא אמאי תקבר 'כדי לפרסמה שהיא פטורה מן הבכורה אלמא ולד מעליא הוא ואמאי תני רבי חייא אינה מטמאה לא במגע ולא במשא אמר רבי יוחנן משום בטול ברוב נגעו בה א"ר אמי אמר רבי יוחנן ומודה רבי שמעון שאמו טמאה לידה אמר ההוא סבא לרבי אמי אסברא לך טעמא דרבי יוחנן דאמר קרא °אשה כי תזריע וילדה זכר וגו' *אפילו לא ילדה אלא כעין שהזריעה טמאה לידה ריש לקיש אמר "שפיר שטרפוהו במימיו נעשה כמת שנתבלבלה צורתו אמר ליה רבי יוחנן לריש לקיש °מת שנתבלבלה צורתו מנלן דטהור אילימא מהא דאמר רבי שבתאי אמר ר' יצחק מגדלאה ואמרי לה א"ר יצחק מגדלאה א"ר שבתאי 'מת שנשרף ושלדו קיימת טמא מעשה היה וטמאו לו פתחים גדולים וטהרו

תוספתי הרא"ש

מלא תרוד ועוד רקב עפר בית הקברות פרש"י כגון שנקבר בכסותו ול"נ דהא משמע לעי' דכ"ע סברו שנתחלתו ר"א נעשה לו גגילון וכראשונים בעיר פרק כ"ג אלא סיירי שנקבר ערום בארון של שיש או בארון מה בסיר שהמת נעשה רקב קרם שנרקב הקבר וסיהא לבטוף נרקב תת ערב בו ורבנן

[גיל תנשיש]

מיר מא. [מתפטמת אהלות פ"ב ה"ב]

[אהלות פ"ג מ"ב]

[גיל לא]

אהלות פ"ב מ"ב ומי' רש"ל

[גיל חגן ולים]

[גיל לר יוחנן]

[נטרות כב.]

[נטרות כא:]

[גיל דחגן]

גיל רי

גליון הש"ס

תוס: ד"ה מת שנתבלבלה כי' דרבנן לא מקבלי כי · מי' כר"ש פ"ב דאהלות מ"ג:

סיא שנתקלקל

[לקמן מ.]

מוסף רשי"י נקבר בכסותו. אפילו בארון של שיש אין לו תורת רקב, לפי שכסותו שנרקבת עמו נעשית לו תערוכת, ואנו אין לנו הלכה למפה מפני שיהא רקב ממש מעמו בלא תערוכת, וכן אם נקבר בארון של עץ. ואפילו ערום, או על גבי רצפה של לבנים. הואיל והארון של עץ והחגן של לבנים מעשין לו תערוכת ואין לו תורת רקב (מיר מא.). הרי זו תקבר. הסרכה, דאפורה בהאלה, דשמא ולד אכר היה שמיעוק וקרום בבכורה כיליאתו (בכורות כא:). אינה מטמאה לא במגע ולא במשא. כגילה, דשמא פ"ד תעוס דלא מיישינן שמא ולד היה שמיעוק, ופרכינן אמאי תקבר, ומשני כדי לפרסמה, לאם שפטורה מן הבכורה, דמדקברינן לסרכה מתוקנין ליה כולד (שם). ופרכינן כיון דפטורה ליה מן הבכורה אלמא ולד מעליא הוא, ואמאי אינה מטמאה (שם כב.). משום בטול ברוב. לאחי אינה מטמאה שבטל הבשר ברוב דם ונטיעים שיולאין עמו, נגעו בה. הא דאמרן דלא מטמא במגע משום בטול ברוב (שם). כעין שהזריעה. כגון שיעוק הולד כדאמר (לעיל ט.) שלא בגיה הבית טמא כו' ר"ש אומר הולד שיעוק, ואמר בגמרא מודה ר"ש שאמו טמאה לידה וחלוף קטמא מהבלת (לקמן מ.). (מכאן שייך לעמוד הבא) יד התורה. מתוסכת בלולה מחיתון מלכבות (לעיל יח.). אמו טמאה לידה. ותמא אומר זכר לימי טוהר ושומר נקבה לשמן טוהרה, דמתוקנין לה בגיהה ודאיה ליתן לה ימי טומאה וימי טהרה, דאמרינן הכי אחר הרוב ורוב נשים ולד מעליא ילדן אלא שיעוקת (שם). ואין חרשישין שמא מגוף אטום באו. לומר לא יהיו לה ימי טוהר שמא אינו ולד, דדילמא מגוף אטום הוא כא וקי"ל בהמפלת (כד.) דליט ולד (שם). המפלת ואין ידרע מה הפילה. אם זכר אם נקבה, אבל יודעת היא שהוא ולד, תשב לזכר ולנקבה. ימי טוהר דזכר וימי טומאה דנקבה (לקמן כט.). המפלת טומאה. וכל זמן שלא נקבע מפפקיע ליה מזכר ונקבה, ואנדרוגינוס. שם לו זכרות ונקבות, תשב לזכר ולנקבה. ימי טוהר דזכר וימי טומאה דנקבה, שמטמא שנטעים משמע ליתה אפלו אם לא תראה דם, ומשנטעים ואילך משב על דמי טהרה אם תראה דם עד תרנעים ליתה, דהייט ל"ג ימי טוהר דזכר מקר ז' ימים שמנה שנטעים לטומאה מפקיע (דקנ"ס כ"ג קמ.). יצא כדרכו. לאפוקי היכא דיצא דרך מרגלותיו, דודאי לא מטיא ליה מיט (בכורות מו:). עד שיצא רוב ראשו. מי שלא רוב ראשו הוי ילד, דאפילו אחדיו ולא טלה עד לאחר ק' ימים (בכ"מ: עד למסר) מטיא ילד מיום לאחר ומשכיח לה ימי טומאה וטהרה מיום לאחר (שם).

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com